

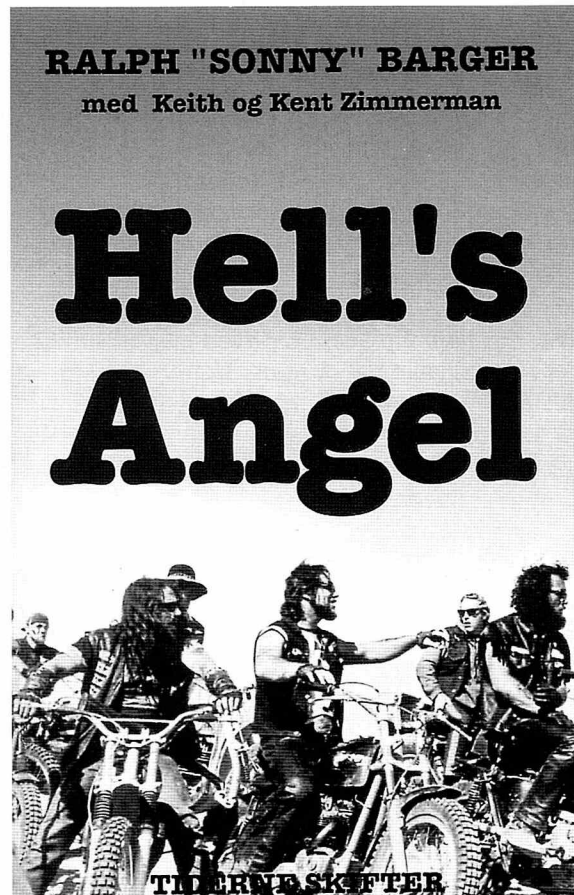
(a)social kapital

Af Benny Lihme

Den nu 62-årige Hell's Angels veteran Sonny Barger har fortalt sin livshistorie til et mikrofonholdende brødrepår ved navn Zimmerman. Bortset fra en nogenlunde første tredjedel, er det ikke en velskrevet selvbiografi der er kommet ud af den konstellation. Der til er den konservative Bangers stereotyper for dominerende ("Når vi kørte ned ad gaden kiggede folk efter os – og det var hvad det hele handlede om"/"Nazi-moden...pissede folk helt vildt af, hvilket var lige præcis hvad vi var ude på..."/"Doug "the Thug" kunne sprænge et sæt håndjern"/"En bestemt type piger satte en ære i at blive kneppet af en hel bunke Hell's Angels"/"Motorcykler, tro mig, er både starten og slutningen på historien om hvad den her klub går ud på." osv osv).

Men, som sagt, der er en udmærket første tredjedel, hvorfra følgende godbidder fra Sonny's ungdomstid årgang 1954 i East Oakland er hentet: "Vi gik med kraverne slået op og "Earth Angels" broderet på ryggen af vores jakker. Earth Angels lavede aldrig noget særligt. Vi stod ikke for noget. Det var bare et sted hvor man hørte til. I gymnasiet hørte man til en klub som Earth Angels. Senere hørte man så til hæren. Det handlede alt sammen om at høre til en gruppe af mennesker der var ligesom en selv."

Homomani, lige børn leger bedst og dem der kommer på tværs, skal ha'

Ralph "Sonny" Barger med Keith og Kent Zimmerman:

Hell's Angel.

Tiderne Skifter. 303 sider. Kr. 148,-.

bank: "Hvad jeg interesserede mig for i skolen var at slå. Jeg var oppe og slå mindst en gang om ugen i Junior High. For mig var slagsmål altid en konkurrence. Der var altid nogen at afprøve, og et slagsmål var et slagsmål. Jeg var ikke en bølle; bøller banker folk bare fordi de kan."

Denne ædle barndomsfilosofi, at ikke banke nogen bare fordi man kan, forfines lidt livet igennem. Bl.a. opstår der en form for volds-rationalisering, i og med at H.A.'ere ikke kan stille op til individuelle slagsmål hver gang der er nogen der provokerer medlemmer af dette "vi-smadrer-kun-dem-der-har-fortjent-det" brotherhood: "Det er nemmere i stedet at smadre én fyr så grundigt at de ti næste fyre ikke tør prøve på noget."

Den mentale tilstand hos Barger viser sig i, at han som godt 60-årig snakker om at "smadre" folk på samme måde som han gjorde det som ungt brushoved. F.eks. som i følgende passage omkring den katastrofale Rolling Stones koncert i Altamont 1969, hvor Hell's Angels med samt deres kværne var blevet hyret som scenevagter: "Keith Richards fra Stones kom hen til mig og sagde: "Hvad mand, kan det virkelig være rigtigt at der skal tre-fire store stærke Hell's Angels til at få den dulle ned fra scenen?" Jeg gik direkte over til scenekanten og sparkede hende i hovedet.

"Var det bedre?"

Richards kom hen efter at have spillet "Love in Vain" færdig og sagde til mig at bandet ikke ville spille mere før vi stoppede volden. "Enten køler de fyre lidt ned, mand, eller også spiller vi ikke," annoncerede han til publikum. Jeg stillede mig ved siden af ham, stak min pistol ind i hans ribben og gav ham besked på at begynde at spille guitar hvis han ikke havde lyst til at dø.

Han spillede røven ud af bukserne."

Hvordan udvikles en sådan mandlig karakter? Tja, Barger selv er ikke specielt sandhedssøgende hvad angår hverken det ydre eller indre. Men i hans levnedsskildring ligger forskellige elementer, som læseren selv kan jonglere med. En cocktail bestående af des-integrerede fattige familieforhold og tidligt skolestop til fordel for hæren ("Gymnasiet kedede mig, så jeg trådte frivilligt ind i hæren som mindreårig."), byder sig til som forklaring.

Mens det almindelige frie californiske liv ikke var en potentiel hvid tabers frihed, fandt Barger paradoksalt nok sin frihed i konservative og autoritære systemer ("Efter hæren kunne jeg ganske enkelt ikke bære tanken om et røvsygt taberjob.") Først hæren, siden fængslet og til sidst broderskabet i Hell's Angels: "Korea-krigen var overstået, 25.division kom væltende hjem, og en masse veteraner gjorde det til deres kald at lære yngre fyre som mig at have det sjovt...De fyre gjorde et dybt indtryk på mig. Endelig kunne jeg se en grund til at disciplinere sig, så jeg gjorde som der blev sagt. Det her var en slags autoritet. Militæret lærte mig at overleve....Jeg gjorde alt hvad de ældre bad mig om, og til gengæld lærte de mig nogle tricks og ting, der interesserede mig. Så nemt var det. Jeg lærte at skille våben ad, at komme overens med en hel bunke andre fyre og at overleve, både i en gruppe og alene. Det allerbedste var, at de lærte mig at bruge en maskinpistol. Den træning blev mig til stor nytte senere hen." Bargas undgåelse af en individuel "white trash"-tilværelse, hans konservative kollektivistiske livssyn, grundlægges i militæret. Han finder det logisk, at den militære omgangs- og organisationsform, herunder "officersmøder", overføres til bikerklublivet: "Vi talte om møder, kontingenter, regler og reglementer – alt sådan noget. Det mindede mig om hæren....For mig var der megen fornuft i klubregler og disciplin, og i begyndelsen måtte medlemmerne ikke skændes eller bande på møderne."

I egen opfattelse, gik Sonny Barger ind i hæren som en dreng og kom tilbage som en mand. Men "skal man være en rigtig mand er hæren ikke nok, så skal man også en tur i fængsel...."

Melodien er den samme bogen igennem. Også når der fortælles om Hell's Angels glæde ved skydevåben. "Masser af amerikanere – især Hell's Angels – er vilde med våben. Da jeg var i hæren lærte de mig at elske skydere."

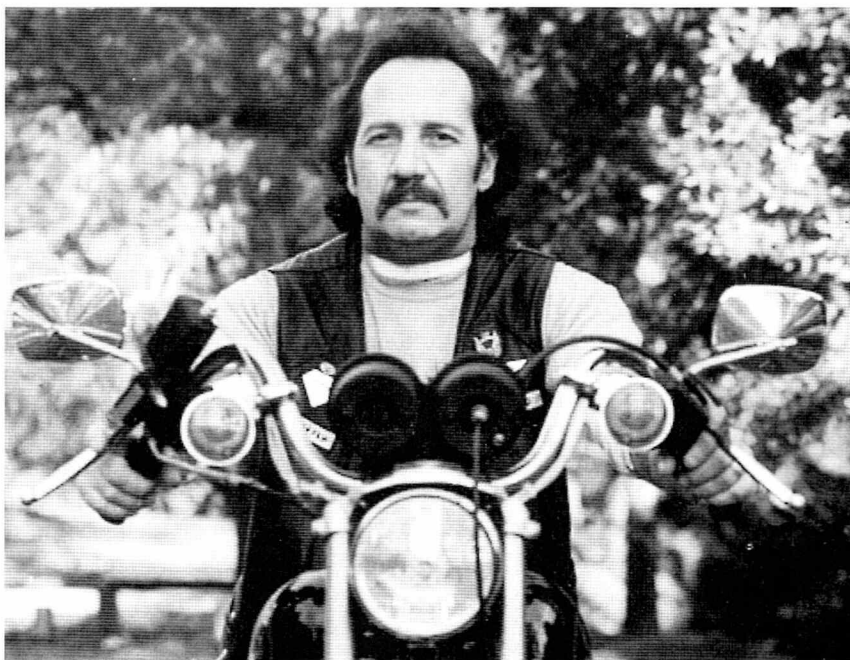
Om fængsel og alderdom, har Barger følgende muntre passage: "Alt i alt har jeg det sådan, at når jeg er for gammel til at køre motorcykel eller hoppe i seng med en køn pige vil jeg lige så gerne gå i fængsel som jeg vil trække mig tilbage til et alderdomshjem for veteraner. I fængslet bliver gamle indsatte be-

handlet med respekt. Folk køber cigaretter og is til dem og lytter til deres historier. Det lyder sgu da en hel del sjovere end at spille scrabble med en flok oldsager.”

Som kulturelt og socialt fænomen, også så rent socialkapitalistisk (“Røg et klubmedlem i fængsel gjorde vi vores bedste for at tage os af hans børn og familie. Vi holdt Thanksgiving i klubhuset” m.m.), er Hell’s Angels et betydeligt mere interessant fænomen end Rotary og lignende broderskabs- og logeordner. Sonny Barger er en Hell’s Angel i ental, som imidlertid ikke virker nær så spændende som det fænomen han repræsenterer. Hvilket kan være en svaghed ved bogen snarere end personen. En bog som i øvrigt ikke uventet er på det nærmeste tavs omkring de sidste ti års udvikling indenfor organisationen. Hele bogens billedside fastholder krampagtigt, med dens ophobning af poseringer af bikere med deres bike, den eksotiske forestilling, at også her i begyndelsen af det nye årtusinde

er “Hell’s Angels Motorcycle Club” udtryk for en bikerlivsstil. Ikke at Barger lægger skjul på den kriminalitet han er blevet dømt for gennem årene, bl.a. dårlig stil kriminalitet som at sælge heroin. Bogen er ligefrem forsynet med et efterskrift med hans “kriminelle journal”. Men som det er velkendt fra Hell’s Angels kriminalpolitiske ansigt udadtil, behøver organisationen som sådan jo ikke være kriminel, bare fordi nogle af dens medlemmer, inklusive en decideret leder som Barger, som enkeltpersoner begår kriminalitet. Formodentlig velbegrundet, griner Barger af myndighedernes mislykkede forsøg på at knalde “motorcykelklubben” som organiseret kriminel, jvfr. den såkaldte RICO-lovpakke der blev vedtaget i 1970 (“Racketeer Influenced and Corrupt Organizations” = gangsterstyrede og korrupte organisationer).

Som bl.a. Pierre Bourdieu har beskrevet det, er alle biografier i en eller anden forstand illusioner (Social Kritik nr.36: “Den Biografiske Illusion”). Illusionen om bikerne som en slags friluftsyndkere på to hjul kunne have været gjort lidt mindre, hvis det sidste tiår dels var taget med. Dels var illustreret med fotos af velklædte Hell’s Angels som kørte BMW i forbindelse med deres laven business, eller var på vej til møde med nogle af deres advokater.

Sonny Barger